

عنوان مقاله:

توان بخشی در بیماران مبتلا به اختلال دوقطبی

محل انتشار:

دومین کنگره اختلالات خلقی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

سپیده هریزچی - دکترای اعصاب و روان، دانشیار، مرکز تحقیقات روان پزشکی و علوم رفتاری، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، تبریز، ایران

سپیده هریزچی - پژوهشگرده سالمندی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

هدف به طور کلی پس از پیشگیری های سطح اول و دوم، توان بخشی و کاهش آسیب، سطح سوم پیشگیری از بیماری ها محسوب می شوند. توان بخشی در اختلالات مزمن روان پزشکی مانند اختلال خلقی دوقطبی که اغلب تا پایان عمر ادامه دارد اهمیت خاصی پیدا می کند. استیگما یا برچسب بیماری، پرخاشگری، رفتارهای بی محابا و عجیب در فاز حاد بیماری، کاهش تدریجی قوای شناختی، تمرکز و توجه، توان برنامه ریزی و تصمیم گیری، عوارض ناشی داروها مانند کاهش بیشتر حافظه، چاقی مفرط، اختلالات غدد درو نریز، عوارض اکسترا پیرامیدال و عوارض جنسی و غیره به انزوای بیشتر بیمار در جامعه منجر می شود. در این مقاله طبق منابع متعدد روش های مفید توانبخشی مرور شده اند. روش بررسی مقالات و سایت های مختلف، مطالعه و بررسی شده اند. یافته ها مراکز روزانه، آموزش مواجهه با بیماری، علل و علایم و روش های جلوگیری از عود بیماری به بیمار و خانواده او، با هدف تسهیل در پذیرش بیماری و رفع دید منفی به بیمار و بیماری، تقویت مهارت های ارتباطی و اجتماعی، تقویت مهارت های شناختی، انجام فعالیت های ورزشی، تنظیم وزن و کسب مهارت حرفه ای از جمله کارهایی است که برای بازتوانی این بیماران انجام می شود. نتیجه گیری ماهیت مزمن و ناتوان کننده اختلال خلقی دوقطبی و داروها، عملکرد فرد را در جامعه و خانواده کاهش می دهد. انزوای روزافزون، خود به کاهش بیشتر توان روانی بیماران منجر می شود. بهبود عملکرد بیمار و بازگرداندن او به جامعه به خدماتی نیاز دارد که به توان بخشی یا بازتوانی روانی مشهور است. این مرحله طولانی و نیازمند زمان بیشتری است و گاهی تا پایان عمر لازم است ادامه داشته باشد.

کلمات کلیدی:

اختلال خلقی دوقطبی، توان بخشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/831074>

